

ligt Stof som Fortolkningsbidrag, og derfor skal jeg ikke gaa ind paa Enkeltheder hverken af den ene eller den anden Art ud over et Par ganske korte Bemærkninger.

Først en Bemærkning til den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Ryttter), som sagde, at dette Forslag betegnede et fuldstændigt Brud med den ældre Ret. Det forekommer mig at være et for kraftigt Udtryk; jeg ser dette Lovforslag snarere som en Udvikling paa det bestaaendes Grundlag, naturligvis under stærk Hensyntagen til, hvad der fra Udlandet har kunnet hentes af gode Tanker paa dette Omraade. Men jeg tror ogsaa, der er Grund til ved denne Lejlighed, da man forlader det gamle Tinglysningssystem, at yde det sin Anerkendelse og sige, at det i det store og hele har virket tilfredsstillende. Der er ingen Tvivl om, at den Sikkerhed for Realkrediten, som det er Tinglysningsvæsenets første Opgave at fremskaffe, fandtes i høj Grad under det gamle Tinglysningssystem. Man maa haabe, at de Regler, der nu gennemføres, vil komme til at virke paa heldig Maade, og at der ikke paa noget Punkt maa være givet Afkald paa noget Gode; det er naturligvis altid lidt vanskeligt at overse ved Indførelsen af nye Regler.

Der er kun en enkelt af Lovforslagets Bestemmelser, jeg vil dvæle ved et Øjeblik, jeg tror, jeg kommer nemmest fra det ved at tage Ændringsforslag Nr. 5 i Landstingsudvalgets Betænkning, hvori det hedder: „Oplyses det ved Anmelderens skriftlige Erklæring til Dommeren, at Skødet er bortkommet, eller at det af anden gyldig Grund ikke kan skaffes til Veje, skal der i dets Sted fremlægges et offentligt Dokument, der kan bestyrke Pantebrevets Ægthed.“ Dette ubetinget at kræve et offentligt Dokument vil kunne blive en streng Fordring, hvis man ved offentligt Dokument vil forstaa et Dokument, udstedt af en offentlig Myndighed. Jeg maa derfor haabe, at man derved vil forstaa et Dokument, som i Almindelighed i det offentlige Liv tages som tilstrækkelig Legitimation for den paagældende.

Lovforslaget er, som jeg sagde før, grundigt forberedt. Det har foreligget for den særlig interesserede Offentlighed i et Par Aar, har derefter været drøftet paa Dommermøder og af Sagførere og er blevet gennemarbejdet i Enkeltheder, saaledes som det blev nævnt af Ministeren ved Fremsettelsen, og som der staar i Bemærkningerne. Derfor har jeg fundet det naturligt, at man ved Fremsettelsen i Rigsdagen ønskede Lovforslaget hurtigt gennemført. Fra vor Side har vi ogsaa stræbt at medvirke hertil ved

straks, da Lovforslaget fremsattes i Landstinget, underhaanden at nedsætte et lille Folketingsudvalg, som virkede sammen med vore Landstingsudvalgsmedlemmer ved Udarbejdelsen af Ændringsforslagene, og en stor Del af de Ændringsforslag, der er stillet i Landstinget, stammer i Virkeligheden fra den konservative Folketingsgruppe; dette gælder ikke mindre end en halv Snæs af dem. Vi har saaledes vist, at vi nærer det Ønske at faa Lovforslaget igennem i denne Samling, og det havde ogsaa været min Tro, at det kunde passere gennem Folketinget uden Udvalgsbehandling.

Imidlertid er der jo i Dag sket en Henvendelse til Partiernes Ordførere og til Ministeren (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej.) . . . ja, saa til Partiernes Ordførere — fra en Deputation fra Sagførerraadet, idet man har fremsat et meget indtrængende Ønske om at faa Lejlighed til overfor et Udvalg at gøre nogle Bemærkninger, som man fremhæver er af ikke ringe Betydning, men paa den anden Side foreligger klart formulerede — saaledes maatte jeg forstaa det —, saa at man vil være i Stand til i Løbet af ganske kort Tid at fremsætte og begrunde dem. Nu ved jeg vel, det kan siges og siges med Rette, at denne Henvendelse kommer meget sent, — den kommer efter min Mening egentlig for sent, thi det maa være en naturlig Pligt for dem, som har Interesse i et bestemt Lovforslag, at de i Tide siger til. Imidlertid vil jeg dog være meget betænkelig ved at afskære en saadan Henvendelse fra at komme til Orde overfor Lovgivningsmyndigheden, og derfor vil jeg tillade mig at foreslaa, hvis man ikke fra anden Side gør det, at Lovforslaget henvises til en Udvalgsbehandling. Men jeg gaar ud fra, at denne Udvalgsbehandling skal være meget kort, og at man i Løbet af et Par Dage vil kunne have de Forslag, som Sagførerraadet ønsker at stille.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Heilesen: Spørgsmaalet om en Reform af vort Tinglysningsvæsen har i de sidste Aartier adskillige Gange været Genstand for Behandling, saaledes allerede i 1872 og i 1887 paa de nordiske Juristmøder, i Litteraturen flere Gange i mindre og større Arbejder, fra senere Højesteretsjustitiarius Niels Lassens Afhandling i 1876 til Professor Vinding Kruses interessante og fortjenstfulde Arbejde af 1923, der i saa væsentlig Grad danner Grundlaget for det foreliggende Lovforslag. Ogsaa i Rigs-